FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (tredje avdelningen)
den 27 februari 2003 *

I mål T-329/00,

Bonn Fleisch Ex- und Import GmbH, Troisdorf (Tyskland), företrätt av advokaten D. Ehle, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av X. Lewis, i egenskap av ombud, biträdd av advokaten M. Núñez-Müller, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 25 juli 2000 om att eftergift av importtull inte är befogad i ett särskilt fall (REM 49/99),

* Rättegångsspråk: tyska.

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

sammansatt av ordföranden M. Jaeger samt domarna K. Lenaerts och J. Azizi,

justitiesekreterare: byrådirektören D. Christensen,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter förhandlingen den 10 september 2002,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser och faktiska omständigheter

Bestämmelser om gemenskapstullkvoten för fryst nötkött och om importlicenser

1 Rådet har i enlighet med artikel 1.3 i förordning (EEG) nr 3392/92 av den 23 november 1992 om öppnande och förvaltning av en gemenskapstullkvot för fryst nötkött enligt KN-nummer 0202 och produkter enligt KN-nummer 0206 29 91 (1993) (EGT L 346, s. 3) öppnat en gemenskapstullkvot för fryst

nötkött för år 1993 (även kallad GATT-kvoten) samt fastställt att importtullen på de produkter som omfattas av kvoten är 20 procent.

2 Den 22 december 1992 antog kommissionen förordning (EEG) nr 3771/92 om närmare tillämpningsföreskrifter för den importordning som infördes genom rådets förordning nr 3392/92 (EGT L 383, s. 36). Det företag som önskade utnyttja kvoten skulle lämna en ansökan till de behöriga myndigheterna i en medlemsstat (artikel 3) varpå myndigheterna informerade kommissionen om ansökan. Kommissionen skulle därefter så snart som möjligt fatta beslut om under vilka förutsättningar som ansökan kunde beviljas (artikel 5.1). Företaget var tvunget att visa upp en importlicens vid importen av den kvantitet som det på detta sätt hade beviljats (artikel 6.1). Licenserna utfärdades efter ansökan och i de importberättigade företagens namn (artikel 6.2). En ansökan om licens kunde enbart lämnas in i den medlemsstat där sökanden hade lämnat in sin ansökan om att få utnyttja kvoten (artikel 6.3).

3 I artikel 8.1 i förordning nr 3771/92 hänvisas till kommissionens förordning (EEG) nr 3719/88 av den 16 november 1988 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med import- och exportlicenser och förutfastställelselicenser för jordbruksprodukter (EGT L 331, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 27, s. 226). Enligt den version av denna förordning som var giltig vid tidpunkten för de faktiska omständigheterna i förevarande mål utfärdades licenserna i minst två exemplar. Det första exemplaret sändes till den sökande och det andra behölls av den utfärdande myndigheten (artikel 19.1). På begäran av licensinnehavaren, och när exemplar nr 1 av dokumentet hade lämnats in, kunde en eller flera dellicenser utfärdas av medlemsstaternas behöriga myndigheter. Dellicenserna i fråga utfärdades också i två exemplar, varav ett lämnades till den sökande och ett behölls av den utfärdande myndigheten (artikel 20.1). Dellicenser hade, inom de kvantiteter som de var utfärdade för, samma rättsverkan som de licenser på grundval av vilka de hade utfärdats (artikel 10).

4 Genom förordning nr 3719/88 ändrades rättsläget såtillvida att importlicenserna gjordes delbara och de rättigheter som följde med licenserna blev överlåtbara. Rättigheterna kunde överlåtas under importlicensens giltighetstid. Överlåtelsen skedde genom att mottagarens namn och adress noterades på licensen eller, om nödvändigt, på dellicensen. Överlåtelsen styrktes genom den utfärdande myndighetens stämpel och började gälla från den dag då noteringen gjordes. Mottagaren kunde varken överlåta sina rättigheter eller låta dem gå tillbaka till licensinnehavaren (artikel 9).

5 Dessa licenser och dellicenser kom, i likhet med de garanterade importtullarna, att bli en handelsvara mellan ekonomiska aktörer och en marknad växte fram för dessa varor. Vissa bestämmelser i förordning nr 3719/88 syftade till att förebygga risker för kringgående av importsystemet för jordbruksprodukter.

6 I artikel 28 föreskrevs bland annat följande:

"1. I den omfattning det är nödvändigt för en riktig tillämpning av denna förordning, skall medlemsstaternas behöriga myndigheter utbyta information om licenser och dellicenser, samt om oegentligheter och överträdelser i samband med dem.

2. Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen så snart de fått kännedom om oegentligheter och överträdelser i samband med denna förordning.

3. Medlemsstaterna skall till kommissionen meddela namn och adress på de myndigheter som utfärdar licenser och dellicenser...

4. Medlemsstaterna skall också till kommissionen skicka avtryck av de behöriga myndigheternas stämplar eller, om sådana används, relieftryck. Kommissionen skall omedelbart informera de andra medlemsstaterna."

7 För att mera allmänt säkerställa iakttagandet av tull- och jordbrukslagstiftningen antog rådet den 19 maj 1981 förordning (EEG) nr 1468/81 om ömsesidig hjälp mellan medlemsstaternas administrativa myndigheter samt om samarbete mellan de förra och kommissionen för att säkerställa en korrekt tillämpning av tull- och jordbrukslagstiftningen (EGT L 144, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 3, s. 82). Denna förordning ändrades sedermera genom rådets förordning (EEG) nr 945/87 av den 30 mars 1987 (EGT L 90, s. 3; svensk specialutgåva, område 2, volym 4, s. 243).

8 I artikel 14a.1 i förordning nr 1468/81 föreskrivs följande:

"Om en medlemsstats behöriga myndigheter uppmärksammar verksamheter som strider mot eller synes strida mot tullagstiftningen eller lagstiftningen om jordbruksfrågor och som är av särskilt intresse på gemenskapsnivå och särskilt

— om de har eller skulle kunna ha förgreningar i andra medlemsstater, eller

— om det förefaller nämnda myndigheter sannolikt att liknande verksamheter också har bedrivits i andra medlemsstater,

skall de till kommissionen så snabbt som möjligt, antingen på eget initiativ eller på motiverad begäran av kommissionen överlämna alla tillämpliga upplysningar, om så är lämpligt i form av dokument eller kopior av eller utdrag ur dokument som behövs för att fastställa de fakta som gör det möjligt för kommissionen att samordna de åtgärder som vidtas av medlemsstaterna. Kommissionen skall överlämna dessa upplysningar till de övriga medlemsstaternas behöriga myndigheter."

Sökandens köp av de omtvistade dellicenserna

9 Sökanden importerar nötkött. I oktober år 1993 köpte sökanden tre dellicenser av det spanska bolaget GESPA SL. Dellicenserna (nedan kallade de omtvistade dellicenserna) var daterade den 18 och den 19 oktober 1993 och påstods vara utfärdade av de behöriga spanska myndigheterna. Dellicenserna hade numren 36 20511395, 36 20511526 och 36 20511571. Det italienska bolaget Balestrero Srl i Genua agerade mellanhand vid köpet. De spanska bolagen Carnicas Sierra Ascoy SA, Jaime Salva Xumetra och Productos Valent SA uppgavs vara innehavare av de berörda importlicenserna.

10 De omtvistade dellicenserna gällde import av nötkött inom ramen för GATT-kvoten för år 1993, vilken hade öppnats genom förordning nr 3392/92.

11 I december år 1993 ansökte sökanden om övergång till fri omsättning av fyra partier sydamerikanskt nötkött och uppvisade i samband med detta de omtvis-

tade dellicenserna. Tullkontoret i Siegburg (Tyskland) beviljade övergång till fri omsättning efter det att det hade tagit del av de aktuella dellicenserna och inkasserade den nedsatta tullen på 20 procent i enlighet med artikel 1.3 i förordning nr 3392/92.

De omtvistade dellicensernas påstådda rättsstridighet

12 I samband med en begäran från ett nederländskt bolag om att de behöriga spanska myndigheterna skulle kontrollera att licenserna för import av nötkött inom ramen för GATT-kvoten var äkta, framkom det att nämnda licenser inte hade utfärdats av myndigheterna i fråga, varvid man slöt sig till att det var fråga om förfalskningar. Genom ett telefax av den 20 augusti 1993 underrättade de behöriga spanska myndigheterna kommissionen om den uppkomna situationen.

13 I ett cirkulär av den 28 september 1993 underrättade kommissionen de behöriga myndigheterna i samtliga medlemsstater om vad som hade inträffat och uppmanade dem att vara extra uppmärksamma vid import av nötkött och att kontakta kommissionen om de upptäckte eller misstänkte att oegentligheter förekom.

14 I en skrivelse av den 22 april 1994 underrättade de spanska myndigheterna än en gång kommissionen om flera fall av förfalskade importlicenser gällande GATT-kvoten. Skrivelsen innehöll avtryck av de aktuella stämplarna samt en jämförelse mellan äkta och förfalskade namnteckningar.

15 Den 2 maj 1994 sände kommissionen exemplar av de förfalskade licenserna samt avtryck av stämplar och förfalskade och äkta namnteckningar till medlemsstaternas myndigheter (meddelande AM 40/94).

16 De spanska myndigheterna sände den 13 maj 1994 en lista till kommissionen över giltiga licenser och dellicenser som hade utfärdats år 1993 för import av fryst nötkött. Den 14 juni 1994 vidarebefordrade kommissionen meddelandet till de behöriga personerna i medlemsstaterna. I samband med detta uppmanade kommissionen de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna att kontrollera om de licenser och dellicenser som gällde GATT-kvoten och som hade uppvisats vid tullkontor år 1993 i samband med import av nötkött var äkta.

17 Genom en skrivelse av den 22 augusti 1994 informerade Zollkriminalamt i Köln (tjänsten för tullövervakning i Köln) (nedan kallad ZKA i Köln) kommissionen om att den hade upptäckt tre licenser från år 1993 som inte fanns upptagna på listan över giltiga licenser. Kommissionen skickade kopior av dessa dokument till de spanska myndigheterna som den 24 oktober 1994 bekräftade att det rörde sig om förfalskade licenser.

18 Genom skrivelser av den 21 december 1995 och den 8 augusti 1996 uppmanade ZKA i Köln kommissionen att kontakta de behöriga spanska myndigheterna för att kontrollera om de provisoriska resultaten från den gjorda undersökningen var riktiga i den del som undersökningen gällde de omtvistade licenserna. Nämnda resultat visade att dellicenserna med numren 36 20511395, 36 20511526 och 36 20511571 inte hade utfärdats av de behöriga spanska myndigheterna.

19 De behöriga spanska myndigheterna svarade i en skrivelse av den 11 februari 1997 att de inte hade utfärdat de omtvistade dellicenserna och att dessa därmed utgjorde förfalskningar. Nämnda myndigheter bekräftade denna uppgift den 7 juli 1997 och den 1 augusti 1997, i samband med att de besvarade frågor från Hauptzollamt Köln-Deutz respektive kommissionen. Myndigheterna tillade dessutom att det inte fanns några licenser som motsvarade de aktuella dellicenserna.

20 Den 11 september 1997 väckte åklagarmyndigheten i Genua talan mot Balestreros ägare och en argentinsk mellanhand vid namn Colle Garcia. Sökanden

fick tillfälle att yttra sig under målets gång i egenskap av målsägande. Den 4 maj 1998 dömde domstolen Balestrero och Colle Garcia till frihetsstraff för bland annat förfalskning av de omtvistade dellicenserna som hade sålts till sökanden.

Kravet på eftergift av tullar och de tillämpliga gemenskapsbestämmelserna

21 Den 29 mars 1996 krävde de tyska tullmyndigheterna sökanden på den tull som de ansåg att sökanden var skyldig myndigheterna med anledning av att de varor som sökanden hade importerat till Tyskland medelst de omtvistade dellicenserna inte längre omfattades av den förmånligare tulltariffen. Kravet gällde sammanlagt 363 248,34 tyska mark (DEM).

22 Den 10 juli 1996 ansökte sökanden om att Hauptzollamt Köln-Deutz skulle efterge importtullen. Till stöd för ansökan åberopade sökanden artikel 13.1 i rådets förordning (EEG) nr 1430/79 av den 2 juli 1979 om återbetalning eller eftergift av import- eller exporttullar (EGT L 175, s. 1). Förordningen hade upphört att gälla den 1 januari 1994. Sökanden hävdade emellertid att de materiella bestämmelserna var tillämpliga på förhållanden som hade uppstått under förordningens giltighetstid (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 7 september 1999 i mål C-61/98, De Haan, REG 1999, s. I-5003, punkt 13).

23 I artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 föreskrevs följande:

"Importtullar får... efterges i särskilda situationer till följd av omständigheter under vilka varken bedrägeri eller uppenbar försumlighet kan tillskrivas personen i fråga."

24 Enligt artikel 4.2 c i kommissionens förordning (EEG) nr 3799/86 av den 12 december 1986 om tillämpningsföreskrifter för artiklarna 4a, 6a, 11a och 13 i förordning nr 1430/79 (EGT L 352, s. 19) utgör emellertid "ingivande av handlingar, som sedan visar sig vara förfalskade eller inte giltiga för det ändamålet, i syfte att erhålla förmånsbehandling i tullhänseende av varor som deklarerats för fri omsättning, även om dessa handlingar ingivits i god tro," inte i sig en särskild situation i den mening som avses i artikel 13 i förordning nr 1430/79.

25 I förevarande fall reglerades förfarandet för eftergift av importtullar i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 16, s. 4) (nedan kallad tullkodexen) och i de tillhörande tillämpningsföreskrifterna i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 (EGT L 253, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 10, s. 1) (nedan kallad tillämpningsförordningen).

26 I tillämpningsförordningen föreskrivs att om den beslutande tullmyndigheten inte kan fatta beslut på grundval av artikel 899 och följande artiklar i förordningen (i vilka ett antal situationer där eftergift kan respektive inte kan medges räknas upp) och "ansökan är bestyrkt med bevis som kan ge upphov till en särskild situation till följd av omständigheter under vilka inget bedrägeri eller klar försumlighet kan tillskrivas personen i fråga" skall den medlemsstat som denna myndighet tillhör överlämna ärendet till kommissionen (artikel 905.1 i tillämpningsförordningen). Det ärende som lämnas till kommissionen skall innehålla alla fakta som behövs för en fullständig utredning av det överlämnade ärendet samt en förklaring som är undertecknad av den person som har ansökt om eftergiften och i vilken denne intygar "att han har kunnat ta del av handlingarna och att han antingen inte har något att tillägga eller ger en beskrivning av alla de ytterligare omständigheter som han anser vara viktiga för fallets bedömning" (artikel 905.2 i tillämpningsförordningen).

27 I artikel 906a i tillämpningsförordningen föreskrivs följande:

"När kommissionen avser att fatta ett beslut som innebär avslag för den part som ansöker om... eftergift, skall kommissionen... skriftligen underrätta parten om sina invändningar samt om de dokument som den grundar sina invändningar på. Den part som ansökt om... eftergift skall skriftligen framföra sina synpunkter inom en tidsperiod av en månad från det datum invändningarna skickades. Om han inte har gjort detta inom denna tidsfrist skall han anses ha avstått från möjligheten att uttrycka sin ståndpunkt."

28 Efter samråd med en grupp experter som består av företrädare från alla medlemsstater och som träffas inom ramen för tullkommittén för att ta ställning till det aktuella fallet, skall kommissionen "besluta... om den särskilda situation som har behandlats berättigar till... eftergift" (artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen).

29 Genom en skrivelse av den 15 juni 1999 informerade Hauptzollamt Köln-Deutz sökanden om att det tyska finansministeriet i enlighet med artikel 905.1 i tillämpningsförordningen ämnade vända sig till kommissionen. Sökanden uppmanades att yttra sig, vilket den gjorde i en inlaga daterad den 30 juni 1999.

30 Genom en skrivelse av den 18 oktober 1999 hänsköt de tyska myndigheterna sökandens krav på eftergift av importtullar till kommissionen.

31 Genom en skrivelse av den 7 december 1999 krävde sökanden att få tillgång till kommissionens handlingar i ärendet.

32 Genom en skrivelse av den 12 maj 2000 underrättade kommissionen sökanden om att den hade gjort en preliminär analys och kommit fram till att villkoren för att godkänna eftergift av importtullar inte var uppfyllda. Kommissionen uppmanade sökanden att konsultera handlingarna i ärendet på platsen och att yttra sig inom en månad, i enlighet med artikel 906a i tillämpningsförordningen.

33 Den 26 maj 2000 gavs sökandens ombud tillfälle att konsultera handlingarna i ärendet i kommissionens lokaler. Listan över de handlingar i ärendet som sökanden haft möjlighet att ta del av bifogades till ett uttalande som sökandens ombud gjorde den 26 maj 2000.

34 I en inlaga av den 8 juni 2000 yttrade sig sökanden över kommissionens skrivelse av den 12 maj 2000.

35 Den 3 juli 2000 sammanträdde den grupp experter som bestod av företrädare för alla medlemsstater inom ramen för tullkommittén för att ta ställning till kravet på eftergift av importtullar, i enlighet med artikel 907 första stycket i tillämpningsförordningen.

36 Den 25 juli 2000 överlämnade kommissionen sitt beslut till de tyska myndigheterna. Enligt beslutet var eftergift av importtullar inte befogad i det särskilda fallet (REM 49/99), varvid eftergift av importtullar på nötkött från Sydamerika inte kunde beviljas (nedan kallat det ifrågasatta beslutet). Enligt kommissionen var "omständigheterna i det aktuella fallet inte sådana att de ensamma eller tillsammans gav upphov till en särskild situation i den mening som avses i artikel 13 i förordning nr 1430/79" (punkt 36 i det ifrågasatta beslutet).

Förfarandet och parternas yrkanden

37 Mot bakgrund av ovanstående väckte sökanden den 25 oktober 2000 förevarande talan:

38 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara det ifrågasatta beslutet, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

39 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

40 Kommissionen inkom inte med en replik inom den föreskrivna fristen.

41 Förstainstansrätten (tredje avdelningen) beslutade på grundval av referentens rapport att inleda det muntliga förfarandet. Som en åtgärd för processledning ställdes ett antal skriftliga frågor till parterna och dessa uppmanades att inkomma med vissa dokument.

42 Parterna utvecklade sina grunder och svarade på förstainstansrättens muntliga frågor vid förhandlingen den 10 september 2002. Vid förhandlingen uppmanade förstainstansrätten kommissionen att inkomma med ett antal dokument senast den 7 oktober 2002. Efter inlämnandet av dessa dokument avslutades det muntliga förfarandet den 25 oktober 2002 av ordföranden på förstainstansrättens tredje avdelning.

Prövning i sak

43 Sökanden har åberopat två grunder till stöd för sin talan. Den första grunden rör åsidosättandet av rätten till försvar, den andra åsidosättandet av artikel 13.1 i förordning nr 1430/79.

Den första grunden: Åsidosättande av rätten till försvar

44 Sökanden har gjort gällande att dess rätt till försvar åsidosattes under det administrativa förfarandet. Till att börja med har sökanden anfört att den akt med handlingar som sökanden tilläts ta del av i kommissionens lokaler den 26 maj 2000 var ofullständig. Sökanden har angett flera relevanta dokument som enligt sökanden saknades. Sökanden har erinrat om att den i sin skrivelse av den 7 december 1999 krävde "tillgång till alla relevanta dokument från kommissionens samtliga avdelningar".

45 Förstainstansrätten erinrar om att det, bland annat med hänsyn till det utrymme för skönsmässig bedömning som kommissionen förfogar över när den fattar ett beslut med tillämpning av generalklausulen grundad på skälighet i artikel 13 i förordning nr 1430/79, är viktigt att rätten att yttra sig säkerställs i förfaranden om eftergift av importtullar. Detta följer av fast rättspraxis (se, bland annat, förstainstansrättens dom av den 10 maj 2001 i de förenade målen T-186/97, T-187/97, T-190/97—T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97—T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 och T-147/99, Kaufring m.fl. mot kommissionen, REG 2001, s. II-1337, punkt 152) (nedan kallad domen i målet om de turkiska TV-apparaterna).

46 Det skall emellertid noteras att principen om rätten till försvar i samband med det administrativa förfarandet i ett ärende om eftergift av importtullar enbart innebär att den berörda personen skall beredas tillfälle att på ett ändamålsenligt sätt tillkännage sin ståndpunkt, åtminstone beträffande de omständigheter, inbegripet handlingar som kommissionen har anfört mot honom, för att motivera sitt beslut. Det krävs däremot inte att kommissionen på eget initiativ ger tillgång till samtliga handlingar som eventuellt har ett samband med det ärende som kommissionen handlägger med anledning av en ansökan om eftergift. Om den berörda personen anser att sådana handlingar är relevanta för att visa att det föreligger en särskild situation och/eller för att visa att personen i fråga inte kan tillskrivas klar försumlighet eller bedrägeri, ankommer det på denna att begära att få tillgång till dessa handlingar i enlighet med de bestämmelser som antagits av institutionerna med stöd av artikel 255 EG (förstainstansrättens dom av den 11 juli 2002 i mål T-205/99, Hyper mot kommissionen, REG 2002, s. II-3141, punkt 63).

47 Trots att principen om rätt till försvar medför ett antal processuella skyldigheter för kommissionen, förväntas den berörda parten göra vissa ansträngningar. Om denna part anser att dess rätt till försvar inte tillräckligt har iakttagits under det administrativa förfarandet, ankommer det på denna att vidta de åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att så blir fallet eller åtminstone i god tid påtala detta för den behöriga myndigheten (domen i det i föregående punkt nämnda målet Hyper mot kommissionen, punkt 59).

48 Förstainstansrätten erinrar om att kommissionen i förevarande fall genom en skrivelse av den 12 maj 2000 underrättade sökanden om att institutionen efter en preliminär analys hade kommit fram till att villkoren för att godkänna eftergift av importtullarna inte var uppfyllda. Till följd av en begäran från sökanden den 7 december 1999 erbjöd kommissionen sökanden att ta del av handlingarna i ärendet på platsen samt uppmanade sökanden att inkomma med ett yttrande inom en månad. Sökandens ombud gavs i enlighet härmed möjlighet att ta del av handlingarna i ärendet i kommissionens lokaler den 26 maj 2000. Listan över de handlingar som sökanden tilläts ta del av bifogades till ett uttalande som sökandens ombud gjorde den 26 maj 2000.

49 Förstainstansrätten konstaterar att sökanden inte har gjort gällande att den under det administrativa förfarandet skulle ha saknat tillgång till vissa dokument på vilka kommissionen hade grundat det ifrågasatta beslutet.

50 Dessutom konstaterar förstainstansrätten att sökanden, i sitt yttrande av den 8 juni 2000 avseende kommissionens preliminära bedömning av den 12 maj 2000 av kravet på eftergift, inte har gjort gällande att kommissionen undanhöll dokument i samband med tillhandahållandet av akten. Sökanden anhöll inte heller om att få tillgång till ytterligare dokument efter det att den hade tagit del av akten i kommissionens lokaler den 26 maj 2000.

51 Av det som har anförts ovan i punkterna 45—47 följer att argumentet att akten är ofullständig inte kan godtas.

52 Sökanden har i andra hand ifrågasatt kommissionens beslut att sekretessbelägga vissa dokument. Sökanden har hävdat att kommissionen underlät att tydligt ange på vilket sätt de sekretessbelagda dokumenten skiljer sig från övriga dokument. Sökanden har nämnt flera dokument vilka enligt sökanden inte borde ha

sekretessbelagts. Enligt sökanden borde endast de dokument vars spridning eller mångfaldigande riskerar att skada gemenskapens intressen ha sekretessbelagts.

53 Sökanden har vidare anfört att kommissionen, även om ett tillhandahållande av de dokument som verkligen var av konfidentiell karaktär inte kunde komma i fråga, åtminstone borde ha gjort en icke konfidentiell sammanfattning av dokumenten, så att sökandens ombud hade kunnat informera sig om deras huvudsakliga innehåll.

54 Sökanden har vidare i sin replik preciserat att rätten att ta del av handlingarna i ärendet inbegriper en rätt att fotokopiera de konsulterade dokumenten. Sökanden grundar sin uppfattning både på vad som är praktiskt nödvändigt för att göra en ordentlig analys av de aktuella dokumenten (det kan till exempel finnas ett behov av att översätta dokumenten eller att anlita experter) och på tyska (förfarandet i skattedomstol) och gemenskapsrättsliga förfaranderegler (kommissionens beslut (EKSG, EG, Euratom) nr 94/90 av den 8 februari 1994 om allmänhetens tillgång till kommissionens handlingar (EGT L 46, s. 58; svensk specialutgåva, område 16, volym 2, s. 66), i vilket bland annat avgiften för kopiering regleras).

55 Kommissionen har hävdat att sökanden, genom att ifrågasätta vissa dokuments konfidentiella natur, endast har velat visa att dess rätt att fotokopiera vissa handlingar har åsidosatts. Kommissionen har intygat att sökanden inte tilläts fotokopiera vissa handlingar, trots att sökanden hade kunnat kopiera innehållet i dokumenten för hand. Enligt kommissionen inbegriper emellertid inte rätten att ta del av handlingarna i ärendet en rätt att fotokopiera dessa.

56 Förstainstansrätten konstaterar att det framgår dels av listan över dokument till vilka sökanden hade tillgång under det administrativa förfarandet, dels av kommissionens svaromål och sökandens replik, att sökanden den 26 maj 2000

faktiskt fick tillgång till de dokument som kommissionen hade bedömt var konfidentiella. Sökanden hindrades endast från att fotokopiera dessa.

57 Handlingarna i fråga, vilka lämnades till förstainstansrätten genom en åtgärd för processledning, utgör samtliga, med undantag av en, meddelanden mellan de administrativa myndigheterna i medlemsstaterna och kommissionen, grundade på förordning nr 1468/81 (se punkt 8 ovan). Sådana meddelanden är i enlighet med artikel 19 i nämnda förordning "konfidentiella" och "sekretessbelagda". Den resterande handlingen är en skrivelse från åklagarmyndigheten (arrondissementsparket) i Haag, som skickades till kommissionen den 10 maj 1994. Skrivelsen rör en pågående förundersökning. Innehållet i denna skrivelse är också konfidentiellt (se artikel 4.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar, EGT L 145, s. 43).

58 Av detta följer att kommissionen gjorde en riktig bedömning när den ansåg att de dokument som sökanden inte tilläts fotokopiera under det administrativa förfarandet var konfidentiella.

59 Till skillnad från vad sökanden har gjort gällande inbegriper inte rätten att ta del av handlingarna i ett förfarande om eftergift av importtullar en rätt för det berörda företaget att fotokopiera konfidentiella handlingar. Det skall understrykas att de berörda i princip inte ens har rätt att ta del av samtliga konfidentiella dokument. Som regel är de berördas rättigheter vad avser konfidentiella handlingar begränsade till en rätt att ta del av en version eller sammanfattning av de aktuella handlingarna som inte är konfidentiell (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 15 mars 2000 i de förenade målen T-25/95, T-26/95, T-30/95—T-32/95, T-34/95—T-39/95, T-42/95—T-46/95, T-48/95, T-50/95—T-65/95, T-68/95—T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 och T-104/95, Cimenteries CBR m.fl. mot kommissionen, REG 2000, s. II-491, punkterna 142—144 och 147).

60 Talan kan därmed inte vinna bifall på någon del av den första grunden.

Den andra grunden: Åsidosättande av artikel 13.1 i förordning nr 1430/79

Inledande synpunkter

61 Förstainstansrätten erinrar om att artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 (se punkt 23 ovan) enligt fast rättspraxis utgör en generalklausul grundad på skälighet (se, bland annat, domstolens dom av den 15 december 1983 i mål 283/82, Schoellershammer mot kommissionen, REG 1983, s. 4219, punkt 7, och domen i det ovan i punkt 45 nämnda målet om de turkiska TV-apparaterna, punkt 216).

62 Enligt denna bestämmelse har den betalningsskyldige rätt till eftergift av importtullar om han visar dels att det föreligger en särskild situation, dels att varken klar försumlighet eller bedrägeri kan tillskrivas honom (förstainstansrättens dom av den 19 februari 1998 i mål T-42/96, Eyckeler & Malt mot kommissionen, REG 1998, s. II-401, punkt 134, och i det ovan i punkt 45 nämnda målet om de turkiska TV-apparaterna, punkt 217).

63 Det skall emellertid framhållas att eftergift av importtullar, vilket endast beviljas om vissa villkor är uppfyllda och i föreskrivna specifika fall, utgör ett undantag från det gängse systemet för import, varmed bestämmelserna om sådana eftergifter skall tolkas snävt (domstolens dom av den 11 november 1999 i mål C-48/98, Söhl & Söhlke, REG 1999, s. I-7877, punkt 52).

64 Domstolen har slagit fast att en särskild situation skall anses föreligga i fall där den betalningsskyldige till följd av omständigheterna befinner sig i en undantagssituation jämfört med övriga aktörer som bedriver samma verksamhet (se domstolens dom av den 25 februari 1999 i mål C-86/97, Trans-Ex-Import, REG 1999, s. I-1041, punkterna 21 och 22, och i det ovan i punkt 22 nämnda målet De Haan, punkterna 52 och 53) under förutsättning att han inte skulle ha lidit den skada som följer av att tullarna tas ut i efterhand om dessa omständigheter inte hade förelegat (domstolens dom av den 26 mars 1987 i mål 58/86, Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons, REG 1987, s. 1525, punkt 22, och förstainstansrättens dom i den ovan i punkt 45 nämnda målet om de turkiska TV-apparaterna, punkt 218). Artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 skall således tillämpas när de omständigheter som kännetecknar förhållandet mellan den ekonomiska aktören och administrationen är sådana att det inte är skäligt att denna aktör skall bära en skada som han normalt inte skulle ha burit (domen i det ovan i punkt 62 nämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen, punkt 132).

65 Den andra grunden består av två delar vilka särskilt rör de två villkor som skall vara uppfyllda innan artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 kan tillämpas. Inom ramen för den första delen har sökanden hävdat att den handlade i god tro och att den inte kan tillskrivas klar försumlighet. Den andra delen gäller förekomsten av en särskild situation i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79.

Den första delen: God tro och frånvaro av klar försumlighet från sökandens sida

66 Sökanden har redogjort för en rad faktorer vilka visar att sökanden handlade i god tro och inte kan tillskrivas klar försumlighet. Sökanden har icke desto mindre erinrat om att det ifrågasatta beslutet inte innehåller några uppgifter om att sökanden skall ha handlat klart försumligt.

67 Kommissionen har hävdat att sökanden borde ha uppmärksammat att allt inte stod rätt till med de omtvistade dellicenserna. Enligt kommissionen handlade sökanden klart försumligt, varför artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 inte kan tillämpas.

68 Förstainstansrätten konstaterar att kommissionen i det ifrågasatta beslutet avslog sökandens begäran om eftergift av importtullar eftersom "omständigheterna i det aktuella fallet inte [var] sådana att de ensamma eller tillsammans gav upphov till en särskild situation i den mening som avses i artikel 13 i förordning... nr 1430/79" (punkt 36 i det ifrågasatta beslutet). I det ifrågasatta beslutet uttalade sig kommissionen inte om det andra villkoret för eftergift av importtullar, det vill säga frånvaron av bedrägeri eller uppenbar försumlighet, vilket kommissionen för övrigt medgav vid förhandlingen.

69 Den första delen av förevarande grund är således verkningslös och talan kan därför inte bifallas på denna delgrund.

Den andra delen: Förekomsten av en särskild situation i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79

— Inledande synpunkter

70 Sökanden har i denna delgrund gjort gällande att kommissionen gjorde en oriktig bedömning när den kom fram till att omständigheterna i förevarande fall inte utgjorde en särskild situation i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79.

71 Förstainstansrätten erinrar om att kommissionen, vid sin bedömning av om omständigheterna i ett konkret fall ger upphov till en särskild situation i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79, skall ta ställning till samtliga relevanta sakuppgifter (domen i det ovan i punkt 62 nämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen, punkt 133, domen i det ovan i punkt 45 nämnda målet om de turkiska TV-apparaterna, punkt 222, och domen i det ovan i punkt 46 nämnda målet Hyper mot kommissionen, punkt 93). Även om kommissionen har ett visst utrymme för skönsmässig bedömning är den skyldig att använda denna befogenhet så, att den faktiskt gör en avvägning mellan å ena sidan gemenskapens intresse av att säkerställa att tullbestämmelser följs och å andra sidan det intresse som en importör som har handlat i god tro har av att inte bära skador som överstiger den normala kommersiella risken. Kommissionen kan i sin undersökning av om ansökan om eftergift är berättigad följaktligen inte nöja sig med att beakta importörens handlande. Den skall även bedöma vilken inverkan dess eget beteende (domen i det ovan i punkt 62 nämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen, punkt 133, domen i det ovan i punkt 45 nämnda målet om de turkiska TV-apparaterna, punkt 225, och domen i det ovan i punkt 46 nämnda målet Hyper mot kommissionen, punkt 95) och de nationella myndigheternas beteende (förstainstansrättens dom av den 7 juni 2001 i mål T-330/99, Spedition Wilhelm Rotermund mot kommissionen, REG 2001, s. II-1619, punkt 57) har haft på den uppkomna situationen.

72 Det är mot bakgrund av dessa principer som förstainstansrätten skall ta ställning till sökandens resonemang, enligt vilket omständigheterna i förevarande fall utgjorde en särskild situation i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79. Sökanden har inledningsvis gjort gällande att det inte har visats att de omtvistade dellicenserna utgör förfalskningar. Sökanden har vidare hänvisat till den inverkan som de spanska myndigheternas och kommissionens beteende har haft på den uppkomna situationen.

— Huruvida de omtvistade dellicenserna utgör förfalskningar

73 Sökanden har för det första gjort gällande att kommissionen i punkterna 16—20 i det ifrågasatta beslutet inte har styrkt att de omtvistade dellicenserna utgör förfalskningar. Enligt sökanden grundar kommissionen sin uppfattning, enligt vilken de omtvistade dellicenserna utgör förfalskningar, uteslutande på de

behöriga spanska myndigheternas konstateranden och på den dom som Tribunale di Genova avkunnade den 4 maj 1998. Kommissionen har inte vidtagit någon kompletterande undersökning.

74 Sökanden anser emellertid inte att de omtvistade dellicenserna utgör förfalskningar. Nämnda handlingar är nämligen försedda med den behöriga personens namnteckning och med den stämpel som var giltig vid tidpunkten för de relevanta omständigheterna. Felaktigheterna kom sålunda till stånd med de spanska tjänstemännens medverkan. Sökanden har vidare påpekat att M skötte all korrespondens med kommissionen för de spanska myndigheternas räkning. Med tanke på att de omtvistade dellicenserna är försedda med M:s namnteckning anser sökanden inte att M kan anses utgöra en neutral källa.

75 Vid förhandlingen åberopade sökanden än en gång förhörsprotokollet från den 24 oktober 2001 då M hördes på begäran av Oberlandesgerichts Köln. Sökanden har gjort gällande att M vid detta förhör uppgav att det var hennes namnteckning som fanns på skrivelsen av den 22 april 1994 från de spanska myndigheterna till kommissionen (se punkt 14 ovan), trots att hon tidigare hade uppgett att det var fråga om en förfalskning.

76 Förstainstansrätten erinrar om att ”[den akt som översänds] till kommissionen [av den tullmyndighet som har erhållit ansökan om eftergift] skall innehålla alla fakta som behövs för en fullständig utredning av det överlämnade ärendet”, enligt artikel 905.2 i tillämpningsförordningen. Av detta följer att det i princip är den berörda nationella tullmyndigheten som har ansvaret för att sammanställa en akt som innehåller alla fakta som krävs för att kommissionen skall kunna fatta ett beslut. Icke desto mindre stadgas det i artikel 905.2 i tillämpningsförordningen att kommissionen, ”[o]m det visar sig... att de upplysningar som medlemsstaten lämnat inte är tillräckliga för att ett beslut skall kunna fattas [i] ärendet i fråga med fullständig kännedom om fakta, får... begära kompletterande upplysningar”.

77 I förevarande fall kunde kommissionen emellertid grunda sitt konstaterande i det ifrågasatta beslutet, enligt vilket de omtvistade dellicenserna var förfalskade (Fälschungen), på de dokument som den hade erhållit, i synnerhet på yttrandena från de behöriga spanska myndigheterna och på domen som avkunnades av Tribunale di Genova den 4 maj 1998. Kommissionen saknade skyldighet att vidta ytterligare undersökningar.

78 De spanska myndigheterna konstaterade nämligen inte bara att de omtvistade dellicenserna var falska (falsos), utan uppgav också uttryckligen att de utgjorde förfalskningar (falsificaciones) i en skrivelse av den 11 februari 1997 adresserad till J. Poncet vid kommissionens enhet för samordning av bedrägeribekämpningen. De spanska myndigheterna bekräftade såväl i sitt svar av den 7 juli 1997 på en fråga från Hauptzollamt Köln-Deutz som i sitt svar av den 1 augusti 1997 på en fråga från kommissionen att dellicenserna var förfalskade och att de inte hade utfärdats av de behöriga spanska myndigheterna.

79 Dessutom konstaterade Tribunale di Genova sin dom av den 4 maj 1998 att dellicenserna med numren 36 20511395, 36 20511526 och 36 20511571 utgjorde förfalskningar i materiellt hänseende.

80 Avslutningsvis uppgav de tyska myndigheterna själva i en skrivelse av den 15 juni 1999 (se punkt 29 ovan) att de omtvistade dellicenserna hade förfalskats.

81 Avseende argumentet enligt vilket en eller flera spanska tjänstemän medverkade till upprättandet av de omtvistade dellicenserna erinrar förstainstansrätten om att den, i sin dom i målet Spedition Wilhelm Rotermund mot kommissionen (nämnt i punkt 71 ovan, punkterna 57 och 58), medgav att en särskild situation i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 kan anses föreligga när

en tjänsteman vid den berörda tullmyndigheten aktivt medverkat till bedrägeri. I sådana fall föreligger också en rätt till eftergift av tullar. Till skillnad från det fall som gav upphov till den nämnda domen har det emellertid inte visats i förevarande fall att någon sådan medverkan har förekommit. Det råder nämligen ingen tvekan om att samtliga argument som har framförts av sökanden avseende M:s eller andra spanska tjänstemäns medverkan i upprättandet av de omtvistade dellicenserna bygger på rena spekulationer och att konkreta bevis härför saknas. I vilket fall som helst innehåller inte förhörsprotokollet, vilket sökanden tillmätte stor betydelse vid förhandlingen, några uppgifter som ger vid handen att de spanska tjänstemännen på något sätt skulle ha medverkat till upprättandet av de omtvistade dellicenserna. Sökanden valde dessutom att dra tillbaka sitt argument avseende namnteckningen i skrivelsen av den 22 april 1994 efter det att den hade förhörts på denna punkt vid förhandlingen. I denna skrivelse översände nämligen de spanska myndigheterna M:s "imiterade namnteckning på de falska licenserna" till kommissionen. Den namnteckning som finns i skrivelsen är emellertid M:s egenhändiga namnteckning.

82 Avslutningsvis innebär inte den omständigheten att de förfalskade dellicenserna innehåller imitationer av M:s namnteckning att M utgör en partisk källa.

83 Den första omständigheten som har åberopats av sökanden stöds inte av de faktiska omständigheterna och utgör sålunda i förevarande fall inte en särskild situation, i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79, vilken ger rätt till eftergift av tullar.

— Den inverkan som kommissionens och de nationella myndigheternas beteende har haft på den uppkomna situationen

84 Sökanden har påpekat att de nationella myndigheterna är skyldiga att till kommissionen skicka avtryck av de stämplar som används av de myndigheter

som är behöriga att utfärda importlicenser samt namnteckningar av de personer som är behöriga att utfärda sådana licenser. Kommissionen är skyldig att vidarebefordra denna information till övriga medlemsstater.

85 De spanska myndigheterna har emellertid underlåtit att i god tid skicka avtryck av de stämplar och de namnteckningar som användes på importlicenser år 1993 till kommissionen och nationella myndigheter. Kommissionen har inte heller ansträngt sig för att förmå myndigheterna att uppfylla sina skyldigheter.

86 Sökanden har vidare anfört att utnyttjandet av de omtvistade dellicenserna hade kunnat undvikas om kommissionen hade inlett en undersökning och gett myndigheterna i de andra medlemsstaterna utförligare information omedelbart efter det att de spanska myndigheterna den 20 augusti 1993 informerade kommissionen om vissa oegentligheter. Under dessa omständigheter vore det oskäligt att låta sökanden bära en skada som den normalt inte skulle ha burit om de behöriga spanska myndigheterna och kommissionen hade uppfyllt sina skyldigheter (se domen i det ovan i punkt 62 nämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen, punkt 132).

87 Kommissionen har invänt att den förvaltade tullkvoten med vederbörlig aktsamhet. Efter det att de spanska myndigheterna, genom ett telefax av den 20 augusti 1993, hade informerat kommissionen för första gången skickade kommissionen den 28 september 1993 en skrivelse till övriga medlemsstater i vilken dessa informerades om att förfalskade licenser cirkulerade på marknaden samt uttryckligen uppmanades att vara extra vaksamma.

88 Till skillnad från sökanden anser kommissionen dessutom att de spanska myndigheterna uppfyllde sina skyldigheter vad avser informerandet av densamma. De spanska myndigheterna informerade nämligen kommissionen den 20 augusti 1993, omedelbart efter det att de hade upptäckt de första fallen av

förfalskningar. Vid tidpunkten för importen i december år 1993 hade de spanska myndigheterna inte mottagit några uppgifter om att de tre dellicenserna var förfalskade och om att de brott som skadade sökanden hade begåtts. Enligt kommissionen medverkade de spanska myndigheterna under hela den aktuella perioden i utredningen av omständigheterna samt sände nödvändig information till kommissionen och de tyska och italienska myndigheterna.

89 Förstainstansrätten erinrar inledningsvis om att kommissionen, i enlighet med artikel 211 EG och principen om god förvaltningssed, var skyldig att säkerställa en riktig tillämpning av GATT-kvoten (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 62 nämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen, punkt 165).

90 Vidare skall det noteras att medlemsstaterna och kommissionen i förordning nr 1468/81 och förordning nr 3719/88 åläggs att hålla varandra informerade i syfte att underlätta arbetet med att "förebygga och upptäcka överträdelser" av tullförordningarna (se andra skälet i förordning nr 1468/81) och särskilt av bestämmelserna rörande GATT-kvoten.

91 Sålunda stadgas det i artikel 28.4 i förordning nr 3719/88 att "[m]edlemsstaterna skall... till kommissionen skicka avtryck av de behöriga myndigheternas [det vill säga de myndigheter som är behöriga att upprätta importlicenser eller dellicenser] stämplar eller, om sådana används, relieftryck". Enligt bestämmelsen skall "[k]ommissionen... omedelbart informera de andra medlemsstaterna".

92 I artikel 14a i förordning nr 1468/81 föreskrivs vidare att "[o]m en medlemsstats behöriga myndigheter uppmärksammar verksamheter som strider mot eller synes strida mot tullagstiftningen eller lagstiftningen om jordbruksfrågor... skall de till

kommissionen så snabbt som möjligt, antingen på eget initiativ eller på motiverad begäran av kommissionen, överlämna alla tillämpliga upplysningar". Enligt samma bestämmelse skall kommissionen "överlämna dessa upplysningar till de övriga medlemsstaternas behöriga myndigheter".

93 Medlemsstaternas och kommissionens uppfyllande av dessa skyldigheter är avgörande för att syftet med de nämnda bestämmelserna, vilket är att förebygga och upptäcka överträdelser av tullförordningarna, säkert skall uppfyllas. För det första vore det omöjligt för en medlemsstat att upptäcka eventuella förfalskningar om den saknade tillgång till avtryck av de stämplar som används av myndigheterna i andra medlemsstater vid upprättandet av importlicenser och dellicenser. För det andra är det väsentligt att medlemsstatens myndigheter, när de har upptäckt att oegentligheter förekommer, så snart som möjligt lämnar de upplysningar som krävs för att upptäcka eventuella ytterligare förfalskade licenser eller dellicenser till kommissionen. Kommissionen i sin tur skall genast vidarebefordra dessa upplysningar till myndigheterna i övriga medlemsstater.

94 I stort sett ger nämnda bestämmelser kommissionen möjlighet att hos medlemsstaternas myndigheter inhämta de upplysningar som den behöver för att fullgöra sin skyldighet att vaka över GATT-kvoten.

95 Inledningsvis uppmanade förstainstansrätten kommissionen i en skrivelse av den 28 juni 2002 att översända de avtryck av stämplarna som de spanska myndigheterna hade skickat till kommissionen med tillämpning av nämnda bestämmelse och som användes vid tidpunkten för sökandens köp av de omtvistade dellicenserna. Rätten behövde denna information för att kontrollera om föreskrifterna i artikel 28.4 i förordning nr 3719/88 hade iakttagits. Kommissionen ombads också komma in med bevis för att den hade skickat de aktuella avtrycken till övriga medlemsstater i enlighet med föreskrifterna i artikel 28.4 i förordning nr 3719/88.

96 Den 22 juli 2002 översände kommissionen den skrivelse av den 18 mars 1986 (not 28/86) i vilken de spanska myndigheterna till kommissionen hade översänt det relieftryck (sello en seco) som användes av avdelningen för utrikes handel, och som nyttjades för importlicenser för jordbruksprodukter under den aktuella perioden, till förstainstansrätten. Varken relieftrycket i fråga eller avtrycket av stämpeln bifogades emellertid skrivelsen till förstainstansrätten.

97 Det framgår emellertid av det "sammanfattande protokollet från mötet den 15 och den 16 april 1986 i förvaltningskommittén för 'handelsmekanismer' (det etthundratjugofemte gemensamma mötet)", vilket har tillhandahållits av kommissionen, att "exemplar av de stämplar som de spanska myndigheterna använde sig av... hade distribuerats till medlemsstaterna" under det aktuella mötet.

98 Eftersom kommissionen fortfarande inte hade inkommit med "avtrycken av stämplarna" uppmanades den av förstainstansrätten vid förhandlingen än en gång att inkomma med de stämplar som användes under den aktuella perioden av de spanska myndigheterna vid upprättandet av importlicenser för GATT-kvoten. Förstainstansrätten bad dessutom kommissionen att överlämna kopior av giltiga spanska importlicenser upprättade år 1993 för import av nötkött inom ramen för GATT-kvoten.

99 Kommissionen hörsammade förstainstansrättens begäran i en skrivelse av den 7 oktober 2002. Skrivelsen innehöll en kopia av det relieftryck som hade bifogats de spanska myndigheternas skrivelse av den 18 mars 1986 (se punkt 96 ovan) och som hade överlämnats till medlemsstaterna vid mötet den 15 och 16 april 1986 (se punkt 97 ovan).

100 Det är emellertid klarlagt att kopian av relieftrycket inte motsvarar den stämpel som finns på de giltiga licenser som förstainstansrätten har erhållit. Kommissionen har i sin skrivelse av den 7 oktober 2002 påtalat att institutionen tog upp

denna fråga med de spanska myndigheterna, vilka "bekräftade att stämpeln som översändes år 1986 inte längre var i bruk år 1993" och förklarade att stämpeln från år 1986 var märkt "Ministerio de Economía y Hacienda", medan den från år 1993 var märkt "Ministerio de Industria, Comercio y Turismo".

101 I samma skrivelse av den 7 oktober 2002 uppgavs vidare att de spanska myndigheterna "hade skickat en kopia av den giltiga stämpel som användes i Spanien år 1993 till kommissionen den 22 april 1994".

102 Det är klarlagt att de spanska myndigheterna verkligen skickade den stämpel som användes år 1993 till kommissionen i en skrivelse av den 22 april 1994. Syftet med skrivelsen var emellertid att informera kommissionen om att stämpeln från år 1993 hade tagits ur bruk. Skrivelsen innehöll avtryck av den nya stämpeln för år 1994 och av den gamla stämpeln samt en förklaring om att "[d]en stämpel som används för närvarande av den utfärdande organisationen är märkt, Ministerio de Conzercio y Turismo och inte Ministerio de Industria, Comercio y Turismo (den stämpel som användes år 1993)".

103 Av det ovan anförda följer att de spanska myndigheterna inte uppfyllde de skyldigheter som följer av artikel 28.4 i förordning nr 3719/88. Nämnda myndigheter skickade nämligen den stämpel som användes år 1993 vid upprättande av importlicenser för GATT-kvoten till kommissionen vid en tidpunkt då denna stämpel inte länge var giltig.

104 Vad avser den ömsesidiga skyldighet att informera som följer av artikel 14a i förordning nr 1468/81 erinrar förstainstansrätten för det andra om att de spanska myndigheterna, genom ett telefax av den 20 augusti 1993, varskodde kommissionen om att det förekom förfalskade spanska licenser och dellicenser för import av nötkött inom ramen för GATT-kvoten år 1993.

105 Det är emellertid klarlagt att kommissionen inte iakttog vederbörlig aktsamhet när den underlät att snarast möjligt informera de nationella myndigheterna i övriga medlemsstater om problemet med de förfalskade spanska licenserna och dellicenserna. Det kan nämligen konstateras att kommissionen väntade till den 28 september 1993 innan den informerade de behöriga myndigheterna i samtliga medlemsstater om innehållet i telefaxet av den 20 augusti 1993.

106 Med tanke på att kommissionen bedömde att de förfalskade licenser och dellicenser som de spanska myndigheterna redogjorde för i telefaxet av den 20 augusti 1993 inte utgjorde isolerade fall, var det i förevarande fall extra angeläget att kommissionen omedelbart informerade myndigheterna i övriga medlemsstater. I sitt meddelande av den 28 september 1993 hänvisade kommissionen nämligen till "det växande antalet oegentligheter som förekommer vid import av nötkött till gemenskapen".

107 Förstainstansrätten skall vidare ta ställning till om kommissionen i förevarande fall fullgjorde sin skyldighet att väl förvalta GATT-kvoten genom att inhämta alla relevanta upplysningar, i den mening som avses i artikel 14a i förordning nr 1468/81, från de spanska myndigheterna och genom att underrätta myndigheterna i övriga medlemsstater om dessa.

108 Förstainstansrätten noterar inledningsvis att det telefax som skickades av de spanska myndigheterna till kommissionen den 20 augusti 1993, genom vilket institutionen informerades om att oegentligheter hade upptäckts och till vilket en kopia av de förfalskade dokumenten hade bifogats, inte innehöll alla relevanta upplysningar i den mening som avses i artikel 14a i förordning nr 1468/81. Enligt denna bestämmelse var nämligen de spanska myndigheterna skyldiga att överlämna all information som myndigheterna förfogade över, och som kunde antas bidra till upptäckten av eventuella ytterligare förfalskningar av spanska licenser eller dellicenser, till kommissionen. I förevarande fall innebar detta inte endast att de spanska myndigheterna var skyldiga att överlämna den stämpel som

användes av de myndigheter som var behöriga att upprätta importlicenser och dellicenser — en skyldighet som följer redan av artikel 28.4 i förordning nr 3719/88 — utan också att de var skyldiga att överlämna namnteckningar av den eller de personer som var behöriga att utfärda sådana licenser och dellicenser samt numren på de licenser och dellicenser som redan hade upprättats inom ramen för GATT-kvoten år 1993.

109 Vid fullgörandet av skyldigheten att säkerställa en korrekt tillämpning av GATT-kvoten skall kommissionen emellertid inte bara genast vidarebefordra den information som den har erhållit med stöd av artikel 14a i förordning nr 1468/81 till myndigheterna i övriga medlemsstater. Kommissionen skall också se till att medlemsstaterna iakttar de skyldigheter som följer av bestämmelsen i fråga. Kommissionens skyldighet att säkerställa en korrekt tillämpning av GATT-kvoten kan nämligen inte enbart anses bestå i en skyldighet att passivt vidarebefordra den information som de behöriga myndigheterna i en medlemsstat har valt att lämna till institutionen. När myndigheterna i en medlemsstat har informerat kommissionen om att förfalskade importlicenser eller dellicenser har upptäckts är kommissionen sålunda skyldig att så snart som möjligt, från myndigheterna i den medlemsstat från vilken de förfalskade licenserna och dellicenserna tycks härröra, inhämta all information som kan antas underlätta upptäckten av ytterligare förfalskade dokument. Kommissionen är skyldig att genast överlämna den på detta sätt inhämtade informationen till de behöriga myndigheterna i övriga medlemsstater.

110 Det är emellertid klarlagt att kommissionen i skrivelsen av den 28 september 1993 nöjde sig med att vidarebefordra den information som den hade erhållit i telefaxet av den 20 augusti 1993 till myndigheterna i övriga medlemsstater. Trots att kommissionen i skrivelsen uppmanade myndigheterna i medlemsstaterna att "vara extra vaksamma vid importer av [nötkött]" och insisterade på att myndigheterna särskilt skulle kontrollera att "dokumenten som användes var korrekta" överlämnade kommissionen vid detta tillfälle inte sådan information till medlemsstaterna som skulle ha gjort det möjligt för dessa att utföra en sådan kontroll.

111 Kommissionen väntade nämligen ända till den 2 maj 1994 innan den i ett meddelande till myndigheterna i medlemsstaterna överlämnade avtrycket av den

stämpel som användes av de spanska myndigheterna vid upprättandet av importlicenser och dellicenser inom ramen för GATT-kvoten år 1993 samt namnteckningen av den spanska tjänsteman som år 1993 var behörig att skriva under sådana licenser och dellicenser. Inte heller översändes listan över importlicenser och dellicenser som hade utfärdats av de spanska myndigheterna år 1993 för import av nötkött inom ramen för GATT-kvoten till myndigheterna i de övriga medlemsstaterna förrän den 14 juni 1994.

112 Det stämmer visserligen att de spanska myndigheterna dröjde med att översända alla relevanta upplysningar, i den mening som avses i artikel 14a i förordning nr 1468/81, till kommissionen. De spanska myndigheterna översände nämligen avtrycket av den stämpel som användes vid upprättandet av giltiga importlicenser och dellicenser år 1993 till kommissionen först den 22 april 1994. Till denna skrivelse bifogades namnteckningen av den person som var behörig att skriva under de aktuella licenserna och dellicenserna år 1993, och vars namnteckning hade kopierats på de omtvistade dellicenserna. Dessutom väntade de spanska myndigheterna ända till den 13 maj 1994 innan de skickade den fullständiga listan över licenser och dellicenser som de hade utfärdat år 1993 inom ramen för GATT-kvoten.

113 Även om de spanska myndigheterna dröjde med att överlämna alla relevanta upplysningar, åsidosatte kommissionen skyldigheten att vaka över GATT-kvoten genom att inte, från och med det att institutionen mottog telefaxet av den 20 augusti 1993, aktivt försöka få tillgång till sådan information som skulle ha gjort det möjligt att upptäcka ytterligare förfalskade licenser och dellicenser.

114 Avslutningsvis skall det noteras att den information som översändes av de spanska myndigheterna i april och maj år 1994, vilken kommissionen i sin tur översände till medlemsstaterna den 2 maj och den 14 juni 1994, gjorde det möjligt för de nationella myndigheterna att upptäcka ytterligare förfalskade licenser och dellicenser för import av fryst nötkött. Sålunda erinrade kommis-

sionen i en skrivelse av den 10 november 1994 kallad "resultaten från det tillfälliga mötet i Bryssel den 27 oktober 1994", i vilken det bland annat hänvisas till meddelandena av den 2 maj och den 14 juni 1994, inledningsvis om att "[m]edlemsstaterna [i tidigare meddelanden] ha[de] erhållit en kopia av de förfalskade licenserna och en kopia av korrekta namnteckningar och relieftryck som användes av de spanska myndigheterna samt listan över samtliga giltiga licenser som utfärdades år 1993 och år 1994". Vidare konstaterade kommissionen att "[y]tterligare misstänkta licenser nyligen hade upptäckts i Italien och Tyskland till följd av denna information". Den överlämnade informationen gjorde det också möjligt att snabbt identifiera de skyldiga personerna. Det framgår nämligen av meddelandet av den 10 november 1994 att kommissionen redan den 2 juni 1994 bad de italienska myndigheterna att undersöka företaget Balestrero.

115 Av det ovan framförda framgår att de spanska myndigheternas och kommissionens beteende i förevarande fall berövade artikel 28.4 i förordning nr 3719/88 och artikel 14a i förordning nr 1468/81 all ändamålsenlig verkan. De behöriga myndigheterna i övriga medlemsstater undanhölls på detta sätt till och med maj eller juni år 1994 information som var av avgörande betydelse för möjligheten att upptäcka förfalskade spanska licenser och dellicenser, inberäknat de omtvistade dellicenserna, för import av nötkött inom ramen för GATT-kvoten år 1993 och för att identifiera skyldiga personer. I förevarande fall hade sannolikt de skyldiga personerna kunnat avslöjas innan sökanden köpte de omtvistade dellicenserna i oktober år 1993 om kommissionen, för det första, hade uppmanat de spanska myndigheterna att överlämna ett avtryck av den giltiga stämpeln, ett prov på namnteckningen från den person som var behörig att skriva under licenser och dellicenser som utfärdades inom ramen för GATT-kvoten år 1993 samt listan över samtliga giltiga licenser och dellicenser som hade utfärdats inom ramen för denna kvot, och om kommissionen, för det andra, hade överlämnat denna information utan dröjsmål till de behöriga myndigheterna i övriga medlemsstater. I vilket fall som helst hade det varit möjligt att upptäcka att de omtvistade dellicenserna var förfalskade innan sökandens tullskuld uppkom i december år 1993.

116 Under dessa omständigheter skall omständigheterna i förevarande fall anses utgöra en särskild situation i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79. Det är i och för sig riktigt att en betalningsskyldigs tillit till

riktigheten av en importlicens som vid en senare kontroll visar sig vara förfalskad i vanliga fall inte skyddas av gemenskapsrätten, eftersom en sådan omständighet omfattas av den kommersiella risken (domen i det ovan i punkt 62 nämnda målet Eyckeler & Malt mot kommissionen, punkt 188 och där angiven rättspraxis). Det vore emellertid i förevarande fall oskäligt att låta sökanden bära tullskulden med tanke på att det andra villkoret för att artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 skall vara tillämplig, nämligen frånvaron av bedrägeri eller uppenbar försumlighet från den aktuella personens sida, också är uppfyllt.

117 Av detta följer att kommissionen gjorde sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning när den i det ifrågasatta beslutet slog fast att "omständigheterna i det aktuella fallet inte [var] sådana att de ensamma eller tillsammans gav upphov till en särskild situation i den mening som avses i artikel 13 i förordning nr 1430/79" (punkt 36).

118 Talan skall sålunda bifallas på förevarande grund. Därmed skall det ifrågasatta beslutet ogiltigförklaras.

Rättegångskostnader

119 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Sökanden har yrkat att kommissionen skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom kommissionen har tappat målet, skall sökandens yrkande bifallas.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

följande dom:

1) **Kommissionens beslut av den 25 juli 2000 om att eftergift av importtull inte är befogad i ett särskilt fall (REM 49/99) skall ogiltigförklaras.**

2) **Kommissionen skall bära rättegångskostnaderna.**

Jaeger Lenaerts Azizi

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 27 februari 2003.

H. Jung K. Lenaerts

Justitiesekreterare Ordförande